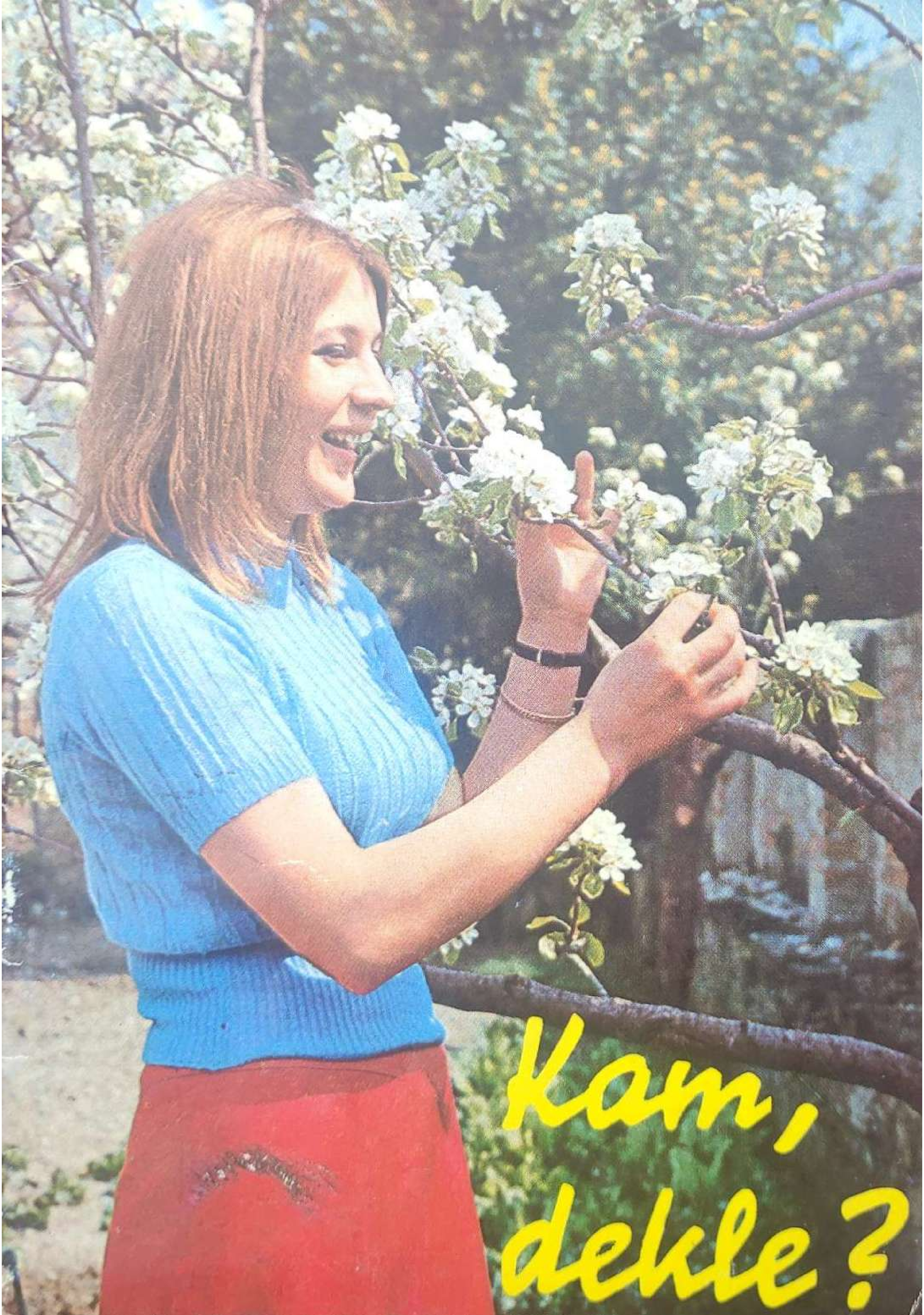

Kam, dekle?

28OPT7

Kam, dekle?

DOBROVA

1970

Sestavila s. Marija Leonarda Rot s sodelavkami

Na drugi strani ovitka:

Oltar Brezmadežne Čudodelne svetinje v kapeli Marijinih sester na Korzu v Gorici (Italija)

Izdalo in založilo Vodstvo Družbe Marijinih sester Čudodelne svetinje, Dobrova pri Ljubljani 59. Odgovarja s. M. Leonarda Rot, vrhovna voditeljica.
Tisk: ČZP Primorski tisk Koper 1970

Ta knjižica je pravzaprav dekliška pesem o sreči — pa ne o tisti le zasanjani sreči, ki se v trdi vsakdanjosti razblini kakor podoba iz nočnih sanj, temveč o tisti sreči, ki se uresniči in postane življenjski cilj in slog.

Knjižica hoče povedati, da je tudi redovniško življenje lepo, prikupno in srečno ter da izpolni najglobljа teženja dekliških src. Največja sreča je namreč v tem, da sebe pozabimo in se zaradi Boga posvetimo bližnjemu.

Knjižica kliče pogumna in velikodušna dekleta, naj prisluhnejo, saj je tudi danes mnogo takih velikih src. Morda bodo v tihoti svojega srca zaslišale Gospodov klic. Tega naj ne preslišijo.

Želim, da bi dekleta to knjižico brala, ponovno brala in razmišljala.

Ljubljana, 27. aprila 1970

+ Jožef Pogačnik

ljubljanski nadškof

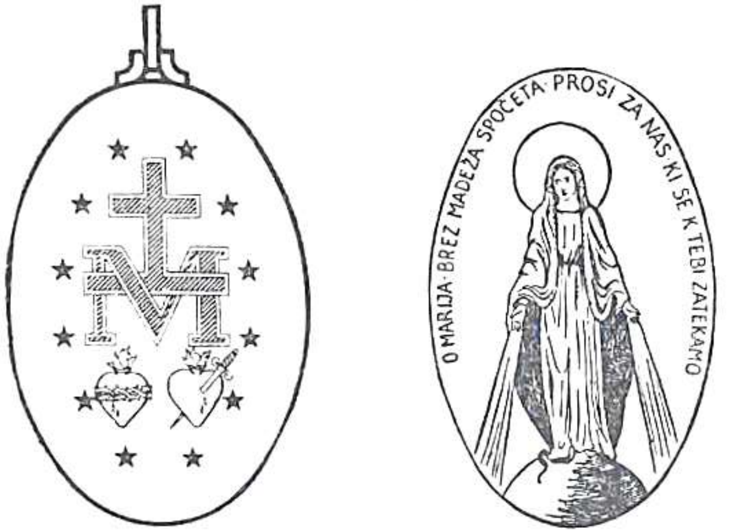
O MARIJA BREZ MADEŽA SPOČETA PROSI ZA NAS KI SE K TEBI ZATEKAMO

Čudodelna svetinja Brezmadežne

Nadškofijski ordinariat v Ljubljani, št. 651

Knjižici se daje dovoljenje za natis.

Ljubljana, 28. aprila 1970

+ Jožef Pogačnik, nadškof

V šolo?
V službo?

V svet?
Poklicu naproti?

Nekam za srečo,
Resnico, Ljubeznijo in Dobroto?

ZAKAJ?

+ +

Tvoji odgovori:

Rada bi veliko znala . . .
Rada bi bila bogata in lepa . . .
Rada bi bila ljubljena . . .
Rada bi bila srečna mati in žena v družini . . .
Rada bi naredila na svetu mnogo dobrega,
da ne bi živela samo zase in zastonj . . .

Vse to je dobro in prav —
to zadnje je najboljše . . .

Kako je rekel Gospod Jezus sestrama
Marti in Mariji v gostoljubni Betaniji?

+ + +

Stopila si na razpotje svojega življenja,
morda boš stopila jutri ali pojutrišnjem.
Gospodarica svoje lepe in bogate mladosti
in vseh darov v sebi si sama, draga dekle.
Bolj ali manj sončno tvoje otroštvo je za teboj.
Pred teboj pa velika odločitev za čas in za večnost.

Ne kakor tisoči tvojih vrstnic in prijateljic,
prav ti sama zase boš nekoč odgovarjala za pot,
ki si jo boš izbrala, za poklic in vrednost svojega življenja.

Mnogo si prejela iz Stvarnikovih rok:

> življenje, zdravje, vero, krščanske starše in urejen dom.
> Posebne darove in talente, razum, voljo, srce in pridne roke.

Komu boš posvetila in darovala najlepše in najvrednejše, kar si prejela?

> Samo sebi?...
> Svojim domačim?...
> Samo enemu dragemu človeku?...
> Neskončnemu Bogu v trpečih, bolnih, zapuščenih in ubogih bratih in sestrah?...

Z zadnjim, najvrednejšim, lahko združiš vse drugo.

Prisluhni vase, dekle!

Morda si nekoč, v tiho lepi uri, po zbranem prejemu obhajila, v času misijona v domači župniji, med duhovnimi vajami, če si jih kdaj opravila, morda ob srečanju in razgovoru s plemenitim duhovnikom ali z veselo, požrtvovalno in prav nič samostansko pusto sestro redovnico... začutila v sebi skrivnostni šepet, bolj prošnji kakor klicu podoben:

> »Pridi, hodi za menoj tudi ti!
> Nate čakam, dekle, da mi pomagaš,
> ker še vedno trpim v bolnikih,
> revežih, v zapuščenih in osamljenih ljudeh.
> Na vseh celinah, v vseh deželah,
> po mestih in vaseh...
> Kjer je človeška bolečina,
> tam je tudi moj križ,
> tam sem jaz, ki čakam usmiljenja...
>
> V mojem vinogradu je in bo vedno dovolj dela,
> delavcev pa je vsak dan manj.«

+ + +

Veš, čigav je bil ta šepet, ta tiha prošnja tvoji duši?
Gospod Jezus čaka tudi nate, dekle!
Name? Saj ni mogoče!

Prestrašila si se njegove prošnje,
njegovega povabila v neki samostan,
med neke sestre ali nune . . .

Ugovori upora se množe v tebi, nabirajo se kot oblaki pred nevihto:

— samostani so zastarele ustanove,
srednjeveško toge in neživljenjske,
— v samostanu nimaš nič in nisi nič,
— pa še tista noša in pokrivala sester,
— ne smeš več domov, še k staršem ne, če zbole in potrebujejo otrokove pomoči,
— v samostanu ni veselja, veselje pa je sonce vsake prave mladosti,
— sploh pa: samostani niso več moderni!

Glej no, koliko že veš o teh skrivnostnih in tolikokrat po krivici zapostavljenih samostanih! Seveda, kakor vsaka človeška ustanova, vsaka človeška družba, so tudi samostani imeli in bodo imeli svoje večje ali manjše pomanjkljivosti. So pa samostani nekakšne vedno zelene oaze v Cerkvi. Kakor ladjico svetega Petra, katoliško Cerkev, varuje in vodi sam Bog, da ne propade v zmedah časov, tako varuje tudi samostane in samostanske družbe, če so zakoreninjene v njem in zvesto vrše svoje poslanstvo.

Slovesnost preobleke. Sprevod iz materine hiše na Dobrovi v župnijsko cerkev →

V pokoncilski miselnosti in reformah tvoji ugovori ne drže več. Niti eden! Samostani niso trdnjave, z visokim zidom obdane, kamor ne posije sončni žarek in ne stopi noga posvetnega človeka. Sestre stanujejo kakor vsi drugi ljudje v sodobnih večjih ali manjših hišah. Res so te hiše včasih bolj skromne, vendar imajo vse, kar je potrebno za zdravo in higiensko življenje.

V samostanu ne boš in tudi ne smeš biti samo nepomembna številka, ki nič ni in nič ne pomeni. Postala boš polnopravna članica velike samostanske skupnosti in dobila boš področje dela, ki bo najbolj primerno tvojim naravnim darovom. V samostanu ne sme biti nobene utesnjenosti, nikakršnega podcenjevanja ali zapostavljanja.

Bojiš se samostanske obleke. Glej, po koncilu je odpadlo vse, kar je bilo nezdravo, pretežko in nesodobno. Mnogo sester danes dela v civilni obleki.

Nikar se ne boj, dekle, da ne boš smela več domov. Četrta božja zapoved drži vedno in velja za otroka tudi v samostanu. Smela boš obiskati svoje stare in bolehne starše in jim

← *Po končani preobleki se sestre v sprevodu vračajo v samostan* postreči. Morda jim boš pomagala mnogo bolj kot bratje in sestre, ki so se poročili.

Če kje na tem božjem svetu, ki mu pravimo solzna dolina, je veselje doma v urejenem samostanskem domu. Ne veš, koliko prisrčno lepega veselja in tudi sreče, sreče v Bogu, je v samostanskih družinah! Morda postaneš tudi ti nekoč, nekje, sončni žarek vesele in zadovoljne samostanske družine? Kako velika pridobitev!

In če bi se res odločila?
Kam?

Samostanskih ustanov je že v domovini ducat in več:

1. Karmeličanke
2. Uršulinke
3. Šolske sestre
4. Sestre frančiškanke Brezmadežne
5. Uboge šolske sestre de Notre Dame
6. Sestre sv. Križa
7. Hčere Marije Pomočnice
8. Usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega

In . . . In?
Da, tudi Marijine setre Čudodelne svetinje
ali
Bolniške sestre svetega Vincencija so tu.
Glej no! Rada bi jih spoznala.

Vrhovna voditeljica polaga novo preoblečeni sestri okrog vratu čudodelno svetinjo, znamenje Marijinih sester.

Prej belo oblečene novinke se vračajo iz cerkve kot redovnice v sivi redovni obleki.

Marijo, našo ljubo nebeško Gospo imam rada. Njeno čudodelno svetinjo nosim.

Izvoli, beri dalje in zvedela boš kaj več o njih.

DRUŽBA MARIJINIH SESTER ČUDODELNE SVETINJE

Družba Marijinih sester Čudodelne svetinje je poleg velikih in uglednih redovnih družb kakor pozabljena marjetica ob zidu kraljevskega vrta. To je dobrodelna ustanova, ki je leta 1926 nastala v srcu Slovenije, v Ljubljani, njeni začetki pa segajo že v prejšnje stoletje. Poglejmo na kratko njeno zgodovino.

Ustanoviteljica družbe je prva vizitatorica avstro-ogrske province usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega, sestra Leopoldina Jožefa **Brandis.** Po rodu je bila plemkinja, še plemenitejše pa je bilo njeno srce. Rodila se je v Gradcu, večino svoje mladosti pa je preživela v Mariboru, kjer je imela družina Brandis svoja posestva.

Sestra Leopoldina je želela pomagati vsem bolnikom. Njene sestre — usmiljenke — so delale samo po bolnišnicah. Pravila jim niso dopuščala, da bi se posvetile tistim, ki so zapuščeni trpeli in umirali po svojih domovih. Sestra Leopoldina je zato začela zbirati dobra dekleta iz družbe Otrok Brezmadežne. Vzgajala jih je ter jih duhovno in strokovno pripravljala za patronažno delo pri bolnikih.

Na praznik Brezmadežne Čudodelne svetinje, 27. novembra 1940, je bila Družba ustanovljena formalno. Bila je poveljavljena in priznana od Apostolskega sedeža na stopnji škofijsko pravne družbe. Odlok je izdal tedanji ordinarij ljubljanske škofije pod štev. 5641. Družba je tedaj tudi dobila potrjena redovna pravila.

Ob izročitvi odloka in pravil je ljubljanski škof med drugim dejal: »Današnji dan, ki je vaš največji praznik — praznik Čudodelne svetinje — je zares zgodovinski dan vaše Družbe. Dobile ste od svete Cerkve trdne temelje, redovna pravila, po katerih boste naprej živele, delale dobro, izžarevale v mrzlem svetu Marijino dobroto in milino ter upodabljale svoje duhovno in praktično življenje po njenem zgledu . . .«

OPIS DRUŽBE

Namen

Glavni namen družbe je posvetitev njenih članic, posebni namen, lasten prav tej družbi, pa je: častiti Jezusa Kristusa kot vir in vzor vse ljubezni, kar dosega s tem, da deli dušno in telesno pomoč bolnikom po domovih; kolikor zahtevajo okoliščine, prevzema družba tudi skrb za bolnike in mladino v javnih in zasebnih zavodih (Konst. čl. 3).

V zadnjem času se na željo škofov sestre vedno bolj zavzemajo za delo v službi farnega občestva. Zaposlene so kot katehistinje, organistke, skrbe za cerkveno perilo in lepoto božje hiše, izdelujejo paramente, obiskujejo bolnike v župniji in skrbe za gospodinjstvo.

Značaj

Družba je škofijsko-pravnega značaja in se ravna po določbah cerkvenega zakonika, veljavnih za tiste, ki žive v skupnem življenju brez javnih zaobljub.

Duh

Od svoje ustanoviteljice je družba prejela duha svetega Vincencija, ki je: ljubezen, ponižnost, preprostost, edinost z Jezusom, zaupanje v božjo previdnost in vdanost v božjo voljo. Po svetem Vincenciju ima v duhovnem življenju apostolsko delo zelo važno vlogo. Po delu pridemo v stik z Bogom. Včasih moramo na račun dela za brate opustiti tudi predpisane pobožne vaje. To se pravi Boga zapustiti zaradi Boga.

Geslo

Za svoje geslo si je družba izbrala Marijine besede: »Glej, dekla sem Gospodova!«

Ime

Ime Marijine sestre Čudodelne svetinje nosi družba po prikazanju Brezmadežne sveti Katarini Labouré v Parizu leta 1830. Pri prvem prikazanju je Brezmadežna izrazila željo, naj se ustanovi družba »Otrok Brezmadežne«, iz katere so se v glavnem rekrutirale prve Marijine sestre.

Pri drugem prikazanju je Marija naročila, naj dajo kovati posebno svetinjo, ki je znana pod imenom »čudodelna svetinja« in je razširjena po vsem svetu. Ta svetinja je simbol Marijinih sester, spada k njihovi redovni obleki in jo nosijo na verižici ali svileni vrvici okrog vratu.

Vodstvo

Po določbah konstitucij družbo vodi vrhovna voditeljica s svojim svetom, ki se pod vodstvom ordinarija Materine hiše voli na vrhovnem občnem zboru vsakih šest let. Vse druge predstojnice so imenovane. Imenuje jih vrhovna predstojnica s pristankom svojih svetovalk in v soglasju z družbinim ravnateljem.

ŽIVLJENJE SESTER

Sprejem in vzgoja

V družbo more biti sprejeta vsaka dobra katoliška dekle, ki ima pravi namen, je sposobna za izvrševanje nalog sester v tej družbi in je ne ovira noben zadržek.

Vsaka sestra opravlja delo, za katerega je najbolj sposobna. Tistim, ki so posebej nadarjene, družba pomaga do izobrazbe, zato sprejema že deklice iz osemletke. Sicer pa se sprejemajo dekleta do tridesetega leta. (Če je upravičen razlog, morejo biti tudi starejše.)

Tiste, ki stopijo v družbo starejše in nimajo posebne izobrazbe niti veselja in posebnih darov za učenje, se zaposle pri raznih hišnih delih, kot: kuhanje, šivanje, delo na vrtu ipd. Te še na poseben način posnemajo nebeško Mater in s svojim skritim delom kličejo na družbo božji blagoslov, zato nikoli niso zapostavljene. Vse sestre sestavljajo eno samo urejeno telo, na katerem so enako potrebne roke kot glava ali srce.

Ko pride dekle v samostan, preživi najmanj šest mesecev v kaki postojanki družbe kot postulantka. Po končanem **postulatu** je sprejeta v **noviciat,** ki traja osemnajst mesecev. V tem času se novinka popolnoma vpelje v redovno življenje in se po lastni osebni izkušnji in svobodnem premisleku končno veljavno odloči, ali bo ostala v redovnem poklicu ali ne. Prav tako pa v tem času družba spozna, ali je novinka sposobna za redovno življenje ali ne.

Po končanem noviciatu se izvrši redovna preobleka: dotedanjo obleko novinke zamenja z redovno obleko sestre redovnice, potem ko je skupaj s sestrami opravila osemdnevne duhovne vaje.

Po petih letih življenja v družbi redovnice — spet svobodno — napravijo tri običajne redovne zaobljube: pokorščine, devištva in uboštva.

* * *

Kakor vse redovne družine, je druga svetovna vojna v svoj divji vrtinec potegnila tudi družbo Marijinih sester. Sestre so tudi v teh hudih dneh skušale pomagati vsem trpečim, ki jih ni bilo malo. Na Vidovdanski cesti v Ljubljani je bila zaprta hiša, zibelka Marijinih sester. Obenem z njo je bil ukinjen tudi noviciat družbe. Sestre so se razšle na vse strani. Kljub hudim časom je večina sester preizkušnjo dobro prestala in vztrajala v svetem poklicu. Iz ruševin je kmalu začelo rasti novo življenje.

Po drugem vatikanskem koncilu je z drugimi redovnimi družinami tudi družba Marijinih sester zaživela svojo novo pomlad. Prilagaja se novim časom in zahtevam. Kljub temu pa je ostala zvesta duhu svoje ustanoviteljice: sestre še naprej vršijo svoj globoko človečanski in krščanski poklic in strežejo bolnikom. Dobivajo pa vedno širšo in globljo duhovno razgledanost in strokovno usposobljenost.

Kje so Marijine sestre? Kaj delajo?

V zameno za materino hišo (Vincentinum) v Ljubljani je družba dobila vsaj zasilno zavetje na Dobrovi pri Ljubljani. Pri najstarejši romarski cerkvi v Sloveniji, pri »Mariji v leščevju«, ki bo letos slavila 1000-letnico obstoja, je sedež uprave celotne družbe. Tu je sedaj novi dom sester, ki so se iz ljubezni do Boga in bližnjega in v svoje lastno posvečenje odrekle svoji rojstni hiši. Na Dobrovi se mnoge sestre zares počutijo kot doma. Ljudje so se že navadili na skupine sester, ki vsak čas prihajajo na Dobrovo, da se srečajo s sosestrami, opravijo tam duhovne vaje in prežive svoj letni dopust.

Prežete od družinske duhovne povezanosti in telesno okrepljene se potem sestre vračajo na svoje službeno mesto, sposobne, da vztrajajo in še drugim pomagajo do lepšega, krepostnega življenja.

V materino hišo prihajajo tudi tiste sestre, ki so se v nesebičnem in požrtvovalnem delu izčrpale, ali pa jim je bolezen predčasno vzela delo iz rok, da tu v miru in popolni oskrbi preživе večer svojega življenja, svoje poslednje dni, in se ob ljubeznivi pomoči svojih sosester pripravijo na odhod v domovino ...

Poleg Dobrove imajo Marijine sestre svoje domove še v Ljubljani, Mariboru, Predosljah, Zagrebu, Osijeku, Somboru, Beogradu, Smederevu in Dubrovniku. Povsod je njih glavno opravilo nega bolnikov po domovih, poleg tega pa so zaposlene še po raznih bolnicah (Ljubljana, Jesenice, Trbovlje, Celje, Maribor, Osijek, Smederevo, Dubrovnik), po domovih za upokojence (Loka pri Zidanem mostu, Preddvor, Apatin, Sombor, Priština in Štimlje) ter v Centru za rehabilitacijo slepih v Škofji Loki.

Sestre tudi negujejo in varujejo male otroke v družinah, kjer sta oba starša zaposlena, delajo po župniščih in župnijah ... Kjer koli so ljudje v stiski, tam je mesto za Marijine sestre. Tudi naša nebeška Mati in Vzornica je hitela k teti Elizabeti, ko je ta potrebovala njeno pomoč.

Marijina sestra torej ni osamljena in zapuščena, ni izrinjena iz sveta, ampak nasprotno, postavljena v sredo življenja, da je duhovna mati, strežnica in tolažnica vseh, ki so bolni, trpeči, zapuščeni . . .

Družba Marijinih sester je apostolska, delavna družba. Namen njihovega dela pa niso lepe plače in pokojnine, ampak božja slava in blagor soljudi, korist Cerkve in lastno posvečenje. Sestre delajo zaradi Boga in iz ljubezni do njega. Ljubijo ga »v potu svojega obraza in s trudom svojih rok,« kot je dejal sveti Vincencij. Pomagati hočejo svojim trpečim bratom in sestram. Svoje moči prodajajo za najvišjo ceno, zato so kljub žrtvam srečne in polne življenja.

Vseh Marijinih sester je danes 261, novink pa 25. Približno 100 sester živi na Hrvatskem in v Srbiji, nekaj več jih je v Sloveniji, 24 pa jih je v inozemstvu.

V **Italiji** imajo sestre lep dom na Korzu v Gorici. V njem oskrbujejo starejše upokojenke, dajejo injekcije pacientom, ki prihajajo v hišo, strežejo bolnikom po domovih in skrbe za uboge ter zapuščene. Kjer koli se jim ponudi prilika, velikodušno pomagajo in osrečujejo mnoge. Ob posebnih prilikah lahko obiščejo celo kaznjence in zapornike po ječah.

Na ponovne prošnje mednarodne katoliške organizacije »Caritas« v **Nemčiji** je pet sester prevzelo delo v Stuttgartu. Kot patronažne medicinske sestre obiskujejo bolnike vsaka v svoji

Sestre z otroki (Kanada)

Vesela zabava v snegu (Dobrova)

župniji, jih negujejo in skrbe za njihovo duhovno življenje. Posebno skrb in pozornost posvečajo tudi našim izseljencem, zlasti slovenskim dekletom, da sredi hladne tujine ne pozabijo na domovino in na vero dóma.

Tudi v **Kanadi** so se Marijine sestre že lepo uveljavile. V Torontu in Montrealu skrbe za slovensko cerkev, poučujejo otroke slovenskih staršev v materinem jeziku, sodelujejo pri vzgoji mladine, obiskujejo bolne in onemogle itd.

Da bodo mogle sestre lažje in uspešneje delovati za širjenje božjega kraljestva na zemlji in za srečo bližnjega ter samih sebe, pošilja družba svoje članice tudi v tujino na študij. Dve sestri študirata v Rimu, tri pa v Palmanovi.

KAKO IN ZAKAJ PRIHAJAJO DEKLETA V SAMOSTAN

Novinka pripoveduje:

Živela sem v družini, kjer nas je bilo šest otrok. Mama mi je umrla, ko sem bila stara dve leti. Na samostan nisem prva nič mislila. Na meni se je izpolnilo, kar je rekel Jezus o apostolih: »Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izbral, da greste in obrodite sad in vaš sad ostane« (Jan 15, 16).

Ko sem bila še majhna, je šla v samostan moja najstarejša sestra in še več drugih deklet iz našega kraja. Nisem mogla razumeti, zakaj gredo. Mislila sem, da se hočejo umakniti delu in odgovornosti.

Moja sestra je nekoč v pismu vprašala, če bom tudi jaz prišla za njo. V meni se je vse uprlo. »Sporočite ji,« sem prosila očeta, »naj na to ne misli!« Sama ji niti odgovoriti nisem hotela. Oče in tudi vsi drugi so bili prepričani, da ne bom nikoli šla za sestro. Bila sem živahna, da me je bila polna vsa hiša.

Potem pa me je zgrabila milost. Nekaj me je sililo, naj spremenim svoje načrte. Življenje, kakršno so živela mnoga dekleta, ki sem jih poznala, se mi ni zdelo vredno življenja. Zahrepenela sem po višjih idealih, za katere je vredno kaj žrtvovati.

Nekega dne je brat pisal v samostan. Rekla sem mu, da bom še jaz priložila svoj list. Odgovoril mi je, naj kar njemu povem, kar bi želela sporočiti, da bo on napisal. Na moje besede, da želim iti za sestro, se je široko nasmejal: »Ti, pa v samostan?! Škoda papirja za take vesti.« Ko je to zvedel oče, mi je takoj obljubil lep dar, če bom res šla. Pa ne zato, ker bi bil morda tega vesel, ampak v dokaz, da mi ne verjame in da je prepričan, da se to ne more zgoditi. A jaz sem vztrajala, Bog me ni več izpustil. In ko sem prišla na redovno preobleko svoje sestre, se nisem hotela več vrniti domov. Spoznala sem, da je življenje v samostanu čisto drugačno, kot sem si ga predstavljala in kot si ga predstavlja večina ljudi med svetom.

Sedaj sem zadovoljna. Našla sem srečo in mir. Lepo je v samostanu, četudi se moramo marsičemu odreči in moramo veliko delati. Saj le prostovoljna in vesela žrtev daje srečo in vrednost našemu življenju.

Tudi če bi se še enkrat rodila, bi šla znova na isto pot.

KAJ IN KAKO DELAJO SESTRE?

Sestra iz Nemčije piše:

V dobi ekumenizma delamo skupaj z evangeličanskimi redovnicami. Vsaka skrbi za svoje brate po veri. Kadar je potrebno, si med seboj pomagamo in se nadomeščamo.

Nedavno je bila evangeličanska sestra zadržana, pa je prosila mene, naj za en dan prevza-

zgoraj:
Materina hiša na Dobrovi pri Ljubljani. →
spodaj:
Belo oblečene novinke gredo v spremstvu sester k preobleki v župnijsko cerkev na Dobrovi. →

mem še njene bolnike. Pristala sem in sestra mi je dala več naslovov.

Naslednji dan sem poiskala vse bolnike ter jim postregla, le neke žene nisem mogla najti. Na naslovu, ki je bil označen, nihče ni vedel, kje naj bi bila.

Po končani službi sem že hotela iti domov, a mi vest ni dala miru. Nekaj me je sililo, da moram bolnico poiskati za vsako ceno. Začela sem iskati znova, a spet zaman. Spomnila sem se na pismonoša: on ljudi najbolj pozna. Šla sem k njemu in ga prosila za pomoč. Bil je takoj pripravljen pomagati. Trud ni bil zaman. Ko sva ženo našla, je pismonoša odšel, sama pa sem vstopila v njeno sobo. Začudeno me je pogledala in rekla: »Ali ste vi katoliška redovnica?« Na moj pritrdilni odgovor je od veselja zajokala: »Bogu hvala! Zdaj mi pa pomagajte, da se spravim z Bogom, preden umrjem. Pred tridesetimi leti sem javno odpadla od katoliške vere in postala evangeličanka. Sedaj čutim, da se mi bliža smrt, a v takem stanju ne smem, nočem umreti. Priskrbite mi duhovnika, ki zna

zgoraj:
← *Sestre strežejo starčkom na domu.*

spodaj:
← *Tudi pesem pomaga, da veselo služimo Bogu.*

tudi hrvatsko. Po rodu sem namreč iz Jugoslavije in bi lažje opravila spoved v domačem jeziku.«

Pohitela sem k župniku X. Takoj je telefonično izposloval vsa potrebna dovoljenja pri rotenburškem škofu in še isti dan sprejel bolnico nazaj v katoliško vero. Podelil ji je tudi svete zakramente za umirajoče.

Žena je bila vsa srečna. Hvalila je Boga, zahvaljevala se gospodu župniku in meni. Ne vem, kdo je bil bolj srečen in vesel: bolnica ali jaz, da sem mogla in smela prav tisti čas nadomeščati evangeličansko sestro.

Žena je živela še dva dni, potem pa je z Bogom spravljena mirno zaspala svoj večni sen . . .

Kako umirajo Marijine sestre:

Sestra voditeljica pripoveduje:

Bila sem ob smrtni postelji mnogih sosester. Tako mirno so se poslavljale od življenja. Nekatere sem kar naravnost vprašala, kako se počutijo na pragu večnosti.

»Vse življenje sem Jezusu služila, sedaj grem k njemu po plačilo,« je odgovorila 42-letna sestra Roberta.

»Dolgčas mi je na zemlji. Tako rada bi že šla k Bogu!« je potožila 90-letna sestra Agata.

Sestra, ki je na zemlji preživela le dvajset let, je nekaj dni pred smrtjo v pesmi povedala o sebi:

Nagnila se je drobna cvetka
ob tabernaklju na stran,
zvenela je, zdaj tiho čaka,
da jo odnesejo od tam.

»Veš, Jezus,« tiho še šepeče,
»vesela sem, da zate grem.
Pripravila bom prostor sreče
v bližini tebe dragim vsem!«

Na vprašanje, zakaj odhaja tako zgodaj, je zapisala: »Iz ljubezni sem se darovala večni Ljubezni! Presrečna sestra Elizabeta.«

In poslednji dan življenja je pela s pojemajočim glasom: »V nebo strmim, domov želim, gor k tebi, o Marija!«

In sestra Frančiška je sredi jokajočih sester s pesmijo prosila: »Mati zlata, odpri mi nebeška vrata!« Preden je do kraja izpela poslednjo besedo, je omahnila in umrla.

Sestra Leticija je malo pred smrtjo na vprašanje, ali se boji umreti, odgovorila: »Kdaj pa se je še kdo bal iti domov?«

Sestra Mirjam, ki je umirala 27-letna, je na svoji bolniški postelji zapisala, kar je polnilo njeno dušo:

Kakor drobna cvetka hiram,
ki jo žgoče sonce stiska,
po telesu, glej, že umiram,
duša pa veselo vriska.

O, še zame Sonce sije,
prav lepo, gorko, ljubeče;
s tabernaklja žarke lije
zlato Sonce moje sreče.

Še je pela:

O, stori, da bo Mirjam tvoja
ostala vedno majhna, čista.
Naj le ugasne lučka moja,
življenje vse naj se razlista.

Za koga? O, za duše tiste,
ki ne poznajo luči večne.
O, stori, da nekoč vse čiste
pri tebi bodo, Mati, srečne!

+ + +

Kam, dekle, kam?
Morda prideš po božji stezi k nam!

Marijine sestre potrebujejo vernih, zdravih, delavnih in veselih deklet. Še tako dobre in zmožne sestre postanejo nekega dne utrujene

ZAHVALNA PESEM MARIJINIH SESTER

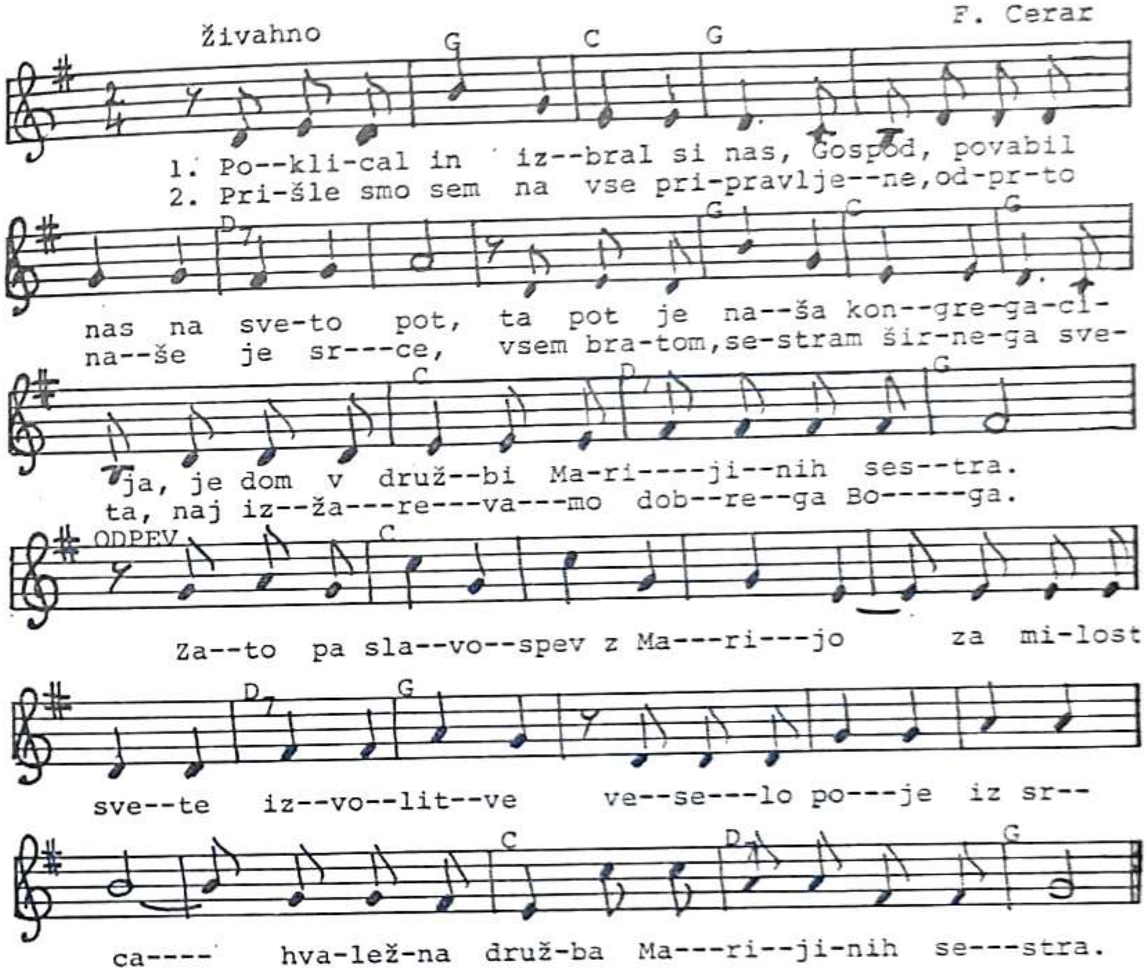
Živahno
F. Cerar
G C G D7 G C G C D7 G
1. Po--kli-cal in iz--bral si nas, Gospod, povabil
2. Pri-šle smo sem na vse pri-pravlje--ne,od-pr-to
nas na sve-to pot, ta pot je na--ša kon--gre-ga-ci-
na--še je sr---ce, vsem bra-tom,se-stram šir-ne-ga sve-
ja, je dom v druž--bi Ma-ri----ji--nih ses--tra.
ta, naj iz--ža---re---va---mo dob--re--ga Bo-----ga.
ODPEV
Za--to pa sla--vo--spev z Ma---ri---jo za mi-lost
sve--te iz--vo--lit--ve ve--se---lo po---je iz sr--
ca---- hva-lež-na druž-ba Ma---ri--ji-nih se---stra.

Naš dom je tam, kjer sveti križ stoji,
kjer v bratih, sestrah Bog trpi,
bogastvo naše je ljubezni žar,
želi potrebnim razdati se vsekdar.
Zato pa slavospev . . .

Naj res bo evangeljska naša pot,
naj dobro delamo povsod,
pogled pa kvišku naj hiti,
od koder Kristus nam blagoslov deli.
Zato pa slavospev . . .

in bolne. Kdo bo nadaljeval njihovo plemenito delo?

Pridi, poskusi! Kljub odpovedi glasnemu in velikokrat praznemu posvetnemu veselju boš morda tudi ti med poklicanimi in izvoljenimi ... srečna mala in vesela Marijina sestra.

MOLITEV SVETEGA IGNACIJA ZA VELIKODUŠNOST

Gospod Jezus, učlovečena božja Beseda,
uči me velikodušnosti. Da ti bom služila, kakor zaslužiš ti:
uči me dajati, ne da bi štela,
delati zate, ne da bi iskala počitka,
boriti se, ne da bi gledala na rane,
žrtvovati se, ne da bi želela drugega plačila kakor sladko zavest,
da sem izpolnila tvojo sveto voljo.
Amen.

O Gospod, naredi iz mene orodje svojega miru!

Kjer je sovraštvo, naj sejem ljubezen,
kjer je žalitev, naj prinesem odpuščanje,
kjer je spor, naj prinesem slogo,
kjer je dvom, naj prinesem vero,
kjer je laž, naj prinesem resnico,
kjer je obup, naj prinesem upanje,
kjer je žalost, naj prinesem veselje,

kjer je slepota, naj prinesem jasnost,
. . . .
Daj, Gospod, da vedno razumem:
kdor daje, prejema,
kdo odpušča, mu je odpuščeno,
kdor umrje v tebi, vstane v večno življenje.
(Albert Schweitzer)

Pred ljudmi pa bodi vedno dober.
Za božjega služabnika ni dobro, da kaže zaskrbljen in žalosten obraz.
Tako malo je treba storiti, da nas ljudje vzljubijo:
dobra beseda, majhna ljubeznivost, prijazna kretnja, svetel nasmeh in odprto srce.
Brez tega se jim ne bomo približali,
jim ne bomo znali prav pomagati.
Poiščimo trpečega brata, sestro, pomagajmo jima.
Našli bomo Boga, pomagali bomo Kristusu.

ZAHVALNA PESEM

Oče naš, ki si v nebesih!
Po tvoji neskončni sveti Previdnosti
ni bilo moje malo življenje zastonj.
Razdajala sem ga v poklicu,
kjer sem mogla izžarevati
tvojo dobroto in ljubezen,

kjer so potekali moji dnevi
kakor žuboreči potočki z gora
daleč od kalnih in umazanih voda.

Tudi to je bila tvoja milost, tvoj dar,
da nikoli nisem bila naveličana,
da nisem pozabila nate,
ki si Alfa in Omega mojega življenja.
Oče naš, ki si v nebesih, hvala!

Oče naš, ki si v nebesih,
zdaj, ko sva si vsak dan bliže,
naj mi srce izjoka veliko zahvalo.
Vse je bilo, je in bo prav tako
kakor si zamislil ti,
kakor si ti usmerjal in dopolnjeval.

Odpusti, prosim, le mojo majhnost in počasnost,
mojo drobno navezanost na toliko svetlih reči,
ki so mi temnile pogled.
Ti veš, da sem tudi v njih želela najti tebe —
moj Bog in moje vse.
Naj se moja velika zahvala tebi
vsako jutro znova, lepše začenja
in nadaljuje vso večnost
pri tebi, ki si naš Oče v nebesih in na zemlji.
Tebi hvala in zahvala vekomaj.

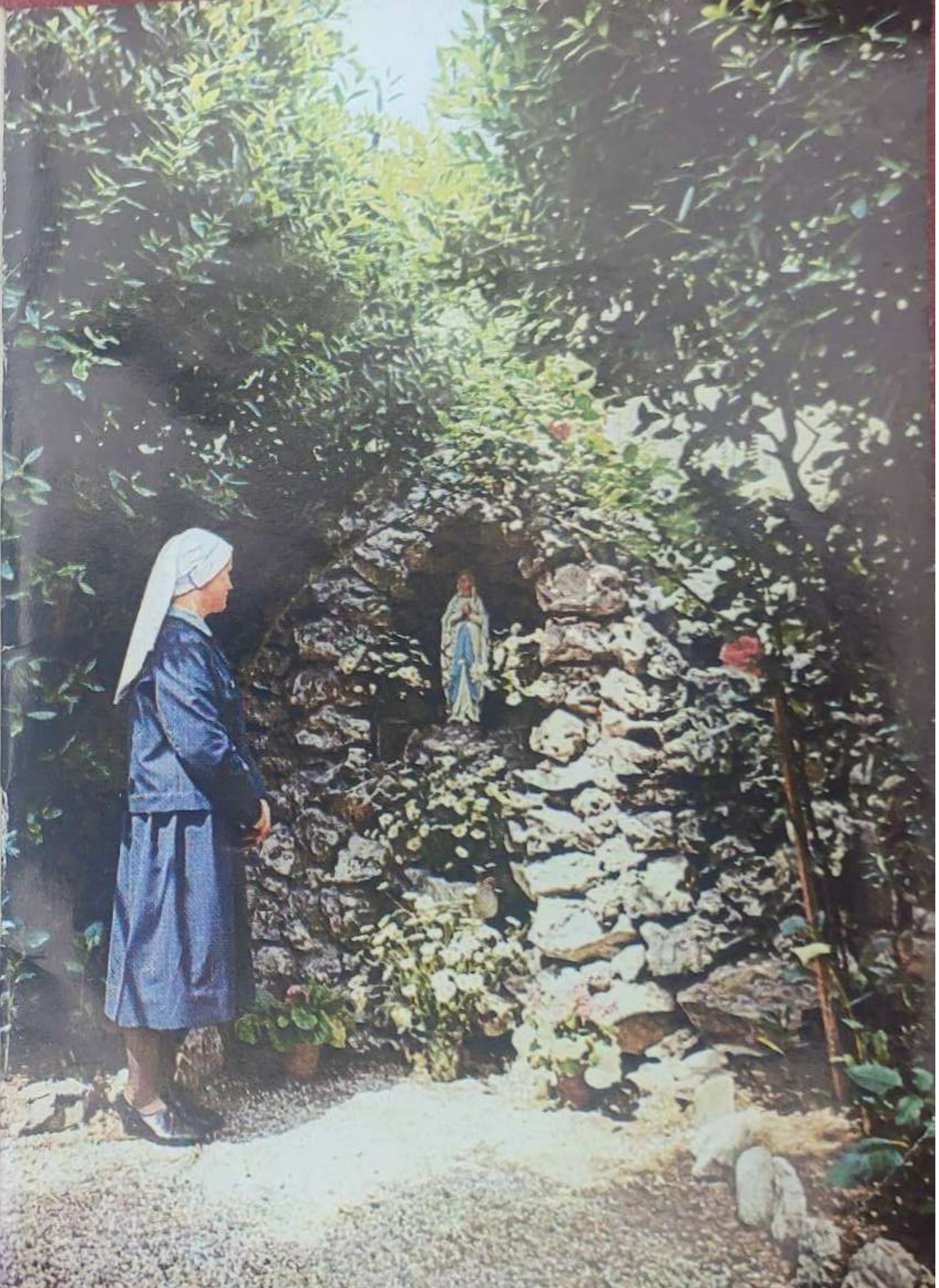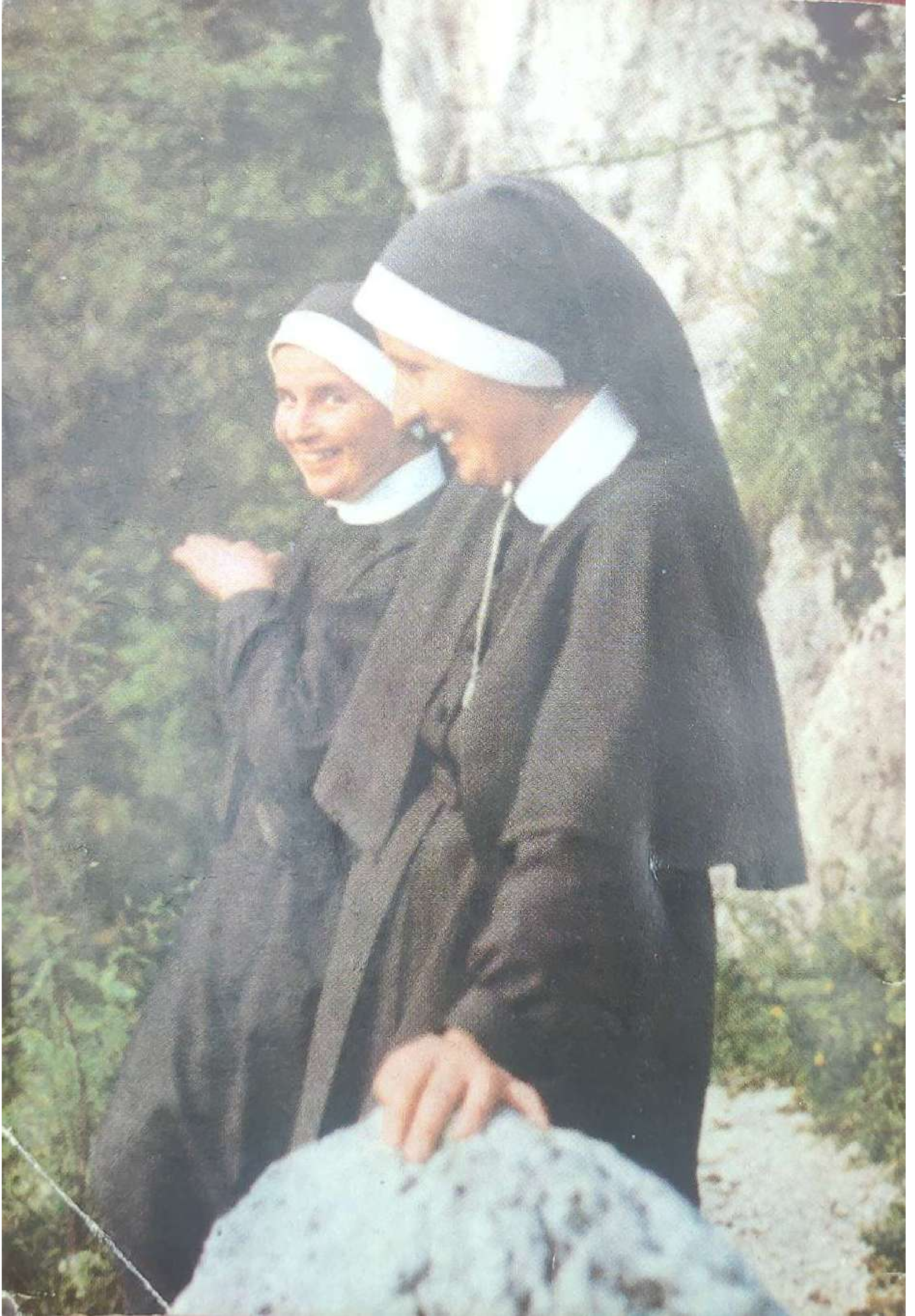Novinka pred lurško votlino
na samostanskem vrtu →